

се случило въ гората:

Вълкътъ не щѣлъ да изяде козата още първата вечеръ, а чакалъ съ нея да измами и козела.

Когато ги събралъ на едно, вълкътъ казалъ: „Съ козелъ и козица, добъръ обѣдъ ще си направя! . . .“ Уплашила се отъ тѣзи думи Бързана, а козелътъ не искалъ и да знае. Той отговорилъ:

— Хубаво, бе бае—Вълчане, ами защо ще си трошишъ жбитѣ. Я зини, ние цѣли ще навлѣземъ въ търбуха ти! . . .

Полакомилъ се вълкътъ и се съгласилъ. Зиналъ и зажумѣлъ отъ доволство.

Изстѣпилъ се козелътъ надирѣ, па тѣй силно се залетѣлъ и тѣй силно цапналъ съ рогата си вълка по челото, шото на вълка отъ болестъ прѣтъмнѣло прѣдъ очитѣ и падналъ безъ память на земята . . .

Въ това врѣме козата и козелътъ припнали на бѣгъ къмъ бабината кошара, сѣкашъ вѣтъръ ги носѣлъ . . .

Стигнали тѣ, а баба седи всрѣдъ двора и плаче:

— Имахъ си една козанка,
Добрата ми млѣчанка,
Имахъ си и козленце,
Хубавото ми момченце . . .
Научи се влѣкъ сѣви,
Дѣцата ми подѣви,
Изъ коя ли долчинка:
Кости и козѣнка
Се търкалятъ вечъ,
Татѣкъ надалечъ?! . . .“

Оплаква ги баба, а тѣ до нея . . . почнали да я цѣлуватъ . . .

Ехъ, че радость настанало въ бабината кѣща!